

pa so bili dnevi tako dolgi in žalostni. Stanko je po noči spal, kajti mama bi ne dovolila, da bi bedel ob njeni postelji, ona pa je trpela žejo, ker ni imela nikogar . . . Še po dnevi jo pusti in se gre igrat, njo, ki je delala in trpela samo zanj, ostavi s á m o !

Hitel je po ulicah in ni gledal drdrajočih voz in lepih izložb in veselih ljudi. Bežal je domov, nazaj k nji, ki jo je zatajil in zapustil — k materi!

Ko je stopil v sobo, ves v strahu in skrbi, je ležal kozarec vode, ki je prej stal na stolu ob postelji, na tleh. Ker ni bilo nikogar, je mati sama iztegnila roko po vodi, toda omahnila ji je in voda se je razlila po tleh . . . Stanko je stopil k postelji, oči so se mu orosile in rekel je samo:

„Mama . . .“

Ni ga pogledala več. Odmrla je svetu . . .

Pivka.

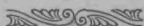
V vejah pivka kliče:
Piv, piv, piv;
Pridi, oj oblaček,
Piv, piv, piv!

Vodice prinesi
Mi seboj,
Pa porosi travnik
Pod menoj.

Tja v potočič vode
Spet nalij,
Z rosico vrtiček
Ta pokrij!

Res oblak se kmalu
Je zgostil,
Polju, travniku in gozdu
Je prilil.

Gradiški.

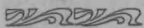
Ob suši.

Solnce na vso moč pripeka
Na razbeljeno zemljo;
Vse molči in tiho prosi,
Naj dežja spet dá nebo.

Cvetke bele na poljani
Glavice povešajo;
Moče travniki prostrani
Težko že pogrešajo.

Oj, že pada lahek dežek,
Da vso zemljo oživi;
Pa naznanja, da še vedno
Dobri Bog za nas skrbi.

Taras Vaziljev.

Barčica plava . . .

Barčica po morju
V daljne dalje plava,
Z morskimi se valčki
V jutro poigrava.

Hej, kako je krasno
Na zelenih valčkih,
Na zelenih valčkih,
Radostnih skakalčkih!

Saj še solnček tem se
Nagajivčkom smeje,
Z zlatimi jih žarki
V jutru ranem greje . . .

Barčica po valčkih
V daljne dalje plava,
Kamor širi sinja
Morska se planjava . . .

Sokolov.

V. Gubjan